

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 22.

NOVEMBER, 15th 1924.

LETO (Vol.) XVI.

MALA CVETKA
bl. Terezija Deteta Jezusa.

Mala cvetka.

bl. Terezija Deteta Jezusa.

H. B.

(Dalje).

Iz povedanega ni težko spoznati, da duhovno cvetje Male cvetke že prva leta njenega karmeljskega življenja ni bilo tisto nežno cvetje, ki se razpihne v toploti cvetličnjaka, ko narava zunaj njega še lahko sanja o pomladi, ki prišla bo. Tako cvetje ne zdrži niti hladne noči. Mala cvetka pa ni sklonila svoje glavice, ko je pribučal nad njo vihar, ki lomi hraste. Izguba najdražjih marsikaterega, ki se je zdel mogočni hrast, zlomi, da bolešno zaječi: O, Gospod, zakaj si mi ga vzel!

Terezika je s svojo udanostjo v voljo božjo ob izgubi najdražjega očeta pokazala, da je zrela za mučeništvo, za katero je na dan svoje duhovne poroke prosila nebeškega ženina. Ker je mučeništvo najkrajša pot do svetniške popolnosti, in Bog Tereziki ni odmenil dolgega življenja, jo je po tej poti vodil v jasni zbor svetnic. Mučeniške krone v pravem pomenu besede sicer ni dosegla, vendar je bilo njeno mučeništvo v gotovem oziru krvavo.

Bilo je veliki četrtek 1. 1896. Terezika je bila vesela, da je strogi karmeljski štiridesetdanski post brez polajšave prebila, ne da bi jo bil posebno oslabil. Vsaj mislila je, da je ni. Sicer pa take goreče duše, ki jih ljubezen drži pokonci, malo vprašajo po tem, kako se telo počuti. One gledajo le na dušo. Če se ta dobro počuti, mislijo, da se tudi telo. To je že marsikatero sveto dušo ogoljufalo. Tudi našo Tereziko.

Velik del noči mej velikim četrtkom in velikim petkom je premolila pred božjim grobom. Prevzeta in prežeta križane ljubezni, se je opolnoči vrnila v svojo celico in spravila k počitku. Komaj se vleže, se ji kakor iz globine prs utrga kašel in v tistem hipu ima polna usta gorke tekočine. Takoj je vedela kaj je — kri. Kdor je že kedaj bruhal kri, ta ve, kako neprijetni občutki človeka sprelete, ko začuti na jeziku tisti posebni okus po krvi. Nehote se začne tresti kot trepetlika. Ne brez vzroka. Sicer ni res, kar so stari Judje mislili, da je duša v krvi, zato jim je bilo prepovedano jesti zadavljene živali, ki so imele kri še v sebi, da ne bi na ta način z mesom zavžili živaljske duše. Res pa je, da ste kri in duša v tako ozki zvezi, da če uide kri, uide tudi duša. Zato se ne samo človek, ampak tudi žival nagonsko boji za življenje, ko si kri utere pot iz kake žile. Spominjam se še, ko sem veverice streljal, kako je zadeta padla na tla in pritislila rano k tlom, da bi ustavila kri in ohranila življenje. In ko sem sam metal kri, sem si istotako nagonsko zamašil usta, čeravno sem dobro vedel, da leži njen izvir globlje in da ga

ni mogoče zamašiti. Kdor ostane v takem slučaju ravnodušen, je znamenje, da živi že drugo, lepše življenje kot je to. Samo taki, katerim je Kristus življenje in smrt dobiček, morejo ostati mirni.

Mala cvetka je bila ena takih. Nič je ni vznemirilo. V prsih ji je hropelo. Vsak trenotek bi lahko sledil drug še močnejši izbruh, morda smrtni. Njeno srce je pa pri tem hotelo počiti — veselja. Še luči ni hotela prižgati, da mrtviči svojo radovednost. Sladko je zaspala. Ko jo zjutraj zbudi zvonec, pogleda v robec. Bil je poln krvi. Pa ni hotela ostati v postelji. Dasi se je čutila slabo, je vstala in se vdeležila vseh spokornih del velikega petka in to s tolikim duhovnim vžitkom, kakor še nikoli prej. "Upanje, da bom šla v nebesa," pravi, "me je zazibalo v veselje." To veselje je postalo še večje, ko se ji je naslednji večer izbruh krvi ponovil.

Taka raztrgana pljuča so navadno vulkan. Ko se že zdi, da je mrtev, nenadoma z elementarno silo izbruhne. Terezika se je tega zavedala, zato se ni udajala nikakemu optimizmu. Njen pogled se je obrnil proti zvezdam, nad katerimi ji je že svitalo lepše življenje. Popustila je vedno negovane želje, postati prava mučenica in sklenila postati mala svetnica. Nekoč je odprla sv. pismo in oči so ji padle na besede: "Kdor je majhen naj pride k meni." V teh besedah je videla od Boga samega ji pokazan življenjski program za preostale dni.

Kakor se otrok, ki ga nožice še ne neso, ljubeče ovija roke in vratu mamice, tako se je telesno vedno slabša Terezika vrgla v božje naročje. Drugega zanj ni mogla več storiti kot ljubeče trpeti in trpeče ljubiti. Videla je, kako ji vsak dan bolj vscvetevajo pokopališke rože na licih. Poleg tega jo je od časa do časa objela še strašna dušna noč, v katero Bog pogreza svetniške duše predno jim zasije večno Solnce. Ona je pa v teh črnih nočeh udano povijala te pokopališke rože v venček, ga povezala z rdečim trakom ljubezni in izročila svojemu Ženinu z besedami: "Druzega ne morem, le ljubim in trpim še lahko. Tako, moj Ljubljenec, naj gineva moje življenje pred Teboj in zate. Drugače ne vem kako bi ti kazala svojo ljubezen, kakor da ti potresam cvetke, hočem reči, odslej se ne bom ognila nobeni, niti najmanjši požrtvovalnosti . . . posluževala se bom vseh, tudi najmanjših priložnosti in delala vse iz ljubezni, tako bom potresala cvetke. Niti ene ne bom vrgla drugam, razun tebi in potem bom pela, vedno pela, čeprav bom prisiljena nabirati cvetke med

trnjem; več bo trnja in bolj ko bo bodeče, tem blagoglasnejše bo moje petje.”

Mejtem ko ji je deviška duša pri nabiranju cvetk vedno blagoglasnejše pela, je telo dan za dnem bolj slabelo. Meseca julija so jo prenesli v posebno, takozvano bolniško sobo, ki je po samostanih navadno zadnja postaja pred smrtjo. Kdor še količkaj visi na življenju, se boji te celice, ker ve, da ima v njej večinoma smrt zadnjo besedo. Terezika je že zdavnaj zgubila strah pred smrtjo, ker je vedela, da kadarkoli že pride, ji bo več prinesla kot odnesla. Zato je rada šla v sobo smrti.

Sicer je pa ta z njo postala prijazna kapelica. Kakor večna luč dela temačno cerkev skrivnostno prijazno, tako je živa večna luč Terezika, ki se je povživala v ljubezni do Jezusa, pregnala iz te sobe vse smrtne strahove. Sosestre so rade prihajale v njo, kakor pred tabernakelj. Saj je bila v njej visoka šola ljubezni v živih podobah.

Nekega dne ji je prednica sočutno dejala: “Mnogo trpite, kajne?” — “Da,” udano odgovori, “pa sem želela.” Novinkam, ki so jo pomilovale, je dejala: “Nikar ne žalujte radi mene in nikar me ne pomilujte. Dosegla sem, kar sem želela. Žal, da ne morem še več trpeti, zakaj vsako trpljenje mi je sladko.” Ob drugi priliki je izjavila: “V mojem srcu vlada le volja Jezusova. Nič manj ne želim umreti kot živeti. Če bi mi Gospod dal na izbiro, bi ne izbrala ne enega, ne drugega. Jaz hočem le to, kar on hoče in ljubiti le to, kar on ljubi. Nikdar nisem dala Bogu družega kot ljubezen in on mi jo bo gotovo vrnil. Po smrti bom lila iz nebes dež cvetic.”

Ker sti si ljubezen do Boga in do bližnjega sestri dvojčki, da si ene brez druge ne moremo misliti, ni čuda, da je Mala hirajoča cvetka z isto ljubeznijo kot Boga, objemala tudi svojega bližnjega. Ko bi jo bilo še kaj vezalo na zemljo, bi to bila ljubezen do bližnjega. Ker je sama v ljubezni do Boga našla nebesa, bi bila najrajši vsakemu podala roko in še njega popeljala vanje. Kakor je sicer koprnela po nebesih nad zvezdami, je bila vendar pripravljena toliko časa tu ostati dokler bi zadnja človeška duša ne spoznala Boga in ga vzljubila. Dejala je, da v nebesih toliko časa ne bo imela miru, dokler

bo na svetu še ena Bogu odtujena duša. Ko ji je ena steter omenila rajsko veselje, katerega zarja ji že svita iz dalje, jo je pretrgala rekoč: “To me ne vleče!” Začudena sestra jo vpraša, kaj jo potem vleče.

Odgovor na to vprašanje je pokazal kako veliko dušo je imela Mala cvetka. “Ljubezen,” je dejala, “biti ljubljena in se vračati na zemljo, spodbujat ljudi, da ljubijo Jezusa. Čutim, da se mora pričeti moje poslanstvo, da bodo tudi drugi ljubili Jezusa, kakor ga ljubim jaz . . . poslanstvo, da pokažem dušam svojo kratko pot . . . Svoja nebesa želim prebiti v izvrševanju dobrih del za zemljane. Menim, da ne želim nič nemogočega. Saj tudi angeli mejtem ko uživajo Boga nas varujejo. Šele ko se bo reklo, da ni več časa, da je čas milosti končan, bom počivala in se veselila, ker bo število izvoljenih polno.”

Na vprašanje katera je tista kratka pot k Jezusu, o kateri hoče seznaniti ljudi, je odgovorila: “To je pot zaupanja in popolne udanosti. To jim hočem pokazati in tista skromna sredstva, ki so se meni vedno dobro obnesla. Drugega jim ni treba, kot metati Jezusu cvetke malih žrtev in ga z ljubeznijo sprejeti. Tako sem ga sprejela jaz, zato bo tudi on mene.”

Njeno telesno hiranje se je približalo koncu. Bilo je nekega večera. Zvonovi so ravno peli svoj Ave. Menda ga je čula tudi ona, ker je proseče pogledala podobo Brezmadežne. Čez nekaj trenutkov je s pojemajočim glasom vprašala prednico, če je to smrtni boj. Ko ji je pritrdila, je vzdihnila s sladko-bolestnim glasom: “Dobro! . . . pojdimo . . . pojdimo! . . . oh ne, ne maram trpeti manj, kot . . .” Pri teh besedah se je ozrla v Križanega. “Oh, jaz ga ljubim,” je pretrgano šepetala, “o Gospod . . . jaz te . . . lju . . . bim!” Še en pogled na Brezmadežno, pogled tako poln rajskega miru in nebeske blaženosti, kakor bi se bila že pritisnila na Materino srce, in njena angeljska duša se je dvignila po najkrajši poti v kraljestvo večne luči. Sladak usmev je pričal, da jo je vtrgal Ženin in pripel na svoja prsa.

(Dalje.)

Častna straža.

Rev. J. Plaznik.

Nek sveti pisatelj pravi, da ni Jezus nikoli spregovoril svetejših besed, kakor tedaj, ko je rekel: "To storite v moj spomin." Krščanska duša rada premišljuje te besede in vživa vsaj nekoliko sladkosti, katere vsebujejo. Podobne so medu. Ne smemo jih hitro pogoltniti. Te besede so podobne orehu. Treba je odpreti luščino, da pridemo do zrna. Podobne so pšenici, katero so smukali učenci, ko so sledili učniku. Žitno klasje je treba z rokami ometi, da odpadejo pleve. Tako moramo storiti z besedami, katere je zgovoril naš Zveličar pri zadnji večerji v naše zveličanje, da dobimo sladek sad, katerega vsebujejo.

Kakor smo videli zadnji mesec, je Jezus postavil zakrament mašniškega posvečenja, ko je rekel: "To storite v moj spomin." To storite; namreč, posvečujte, mašujte in storite to v njegov spomin. Sveta evharistija in še posebno, sveta maša, nas spominjajo na Jezusa, na njegovo celo življenje, od Betlehema do Kalvarije, prav posebno pa še na njegovo trpljenje in smrt, ker ravno njegovo trpljenje in smrt kronajo njegovo življenje. Rojen je bil, da trpi in umrje. Odrešil nas je, ne toliko s svojim delom v Nazaretu, s svojim postom v puščavi, pridigo na gori, z molitvijo na vrtu, ampak s tem, da je nesel križ na katerega so ga potem pribili. Križanje

je središče stvarstva, središče božjega kraljestva. Po njem je vse storjeno in po njegovem križu je vse odrešeno. V njegovem imenu se vklanajo vsa kolena, v nebesih, na zemlji in v peklu. Angeli in svetniki v nebesih ga imajo vedno v spominu, ker pogled na njega je njihovo veselje. Hudobni duhovi v peklu se ga vedno spominjajo, ker jih spominja na njegovo usmiljenje, katero so zavrgli. Duše na zemlji ga rade pozabijo, ker se preveč bavijo s svetom. Da bi se ga tudi te duše spominjale, je naročil svojim apostolom: "To storite v moj spomin."

Marsikateri katoličan bi morda rad vprašal: Kako nas presveto Rešnje Telo, kako nas daritev svete maše spominja na dušo Kristusovo? Kako nam neprenehoma oznanja trpljenje in smrt Jezusovo? Mi, ki smo katoličani izza otroške dobe, mi ki smo zrastle in bili vzgojeni v katoliški cerkvi, mi, ki smo poučeni v njenih skrivnostih, se najbrž ne zavedamo, kaj smo in kaj imamo.

Da imamo daritev svete maše, je treba najprej cerkve. Naj bo ta še tako mala in revna, ima mal zvonik, na katerem je križ, kateri oznanja vsem, kateri vstopijo in gredo mimo, naj se spominjajo Kristusa križanega.

Vsak duhovnik hoče, da bo vse, kar je v cerkvi, dvigalo srce in dušo vernikovo k Bogu. Zato postavi križev pot in sliko ali kip

prebodenega Srca in s petero ranami.

Glavni okras vsake cerkve je veliki altar. Neglede na to, kako je cerkev narejena, ta altar ima tri stvari: altarno mizo, tabernakel in križ. Altarna miza spominja vernika na sveto mizo, pri kateri je Zveličar jedel zadnjo večerjo in postavil zakrament presvetega Rešnjega Telesa. Križ je podoba Kristusovega križa na Kalvariji. Tabernakelj med mizo in križem nas spominja na grob, v katerem je Zveličar počival. Zato nam kliče vse, kar je cerkvi: "Spominjajte se Jezusa Kristusa, križanega!"

Da stori to, kar je Jezus storil, v spomin smrti Jezusove, se duhovnik še nadalje pripravi. Pripravi kelih. Kelih spominja vernika na Jezusovo trpljenje, ko je molil: "Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih od mene." Purifikatorij, korporale in pala, katero dene na kelih, vse je zaznamovano s križem.

Mašnik si nadene posebno obleko, predno gre k altarju, da tako stoji pred Bogom in ljudmi na zunanje opravljen, kakor Kristus na veliki petek. Herod je dal Jezusu belo obleko, da bi se norčeval iz njega. Duhovnik obleče belo albo. Jezus je imel na svojih ranjenih ramah težki križ. Mašnik obleče mašni plašč, kateri ima navadno vdeleno znamenje križa. Ko se tako obleče in s

kelihom v roki poda k altarju, oznanuje Kristusa križanega.

Sveta maša je vredna, da jo študiramo. Sveta maša je pasjonska igra. Duhovnik ne mašuje sede, klečeč ali mirno stoječ. Duhovnik pristopi in odstopi; gre od ene strani na drugo; globoko se pokloni in pripogiba koleno; prekriža se in večkrat prekriža hostijo in kelih. Vse to govori: Spominjaj se Jezusa Kristusa križanega.

Daritev svete maše je veliko več, kakor pasijonska igra. Proti sredi maše se končajo vsa zna-

menja in prične se resničnost. Strežnik pozvoni. Grobna tišina zavlada. Verniki kleče in klonijo glave. Duhovnik vzame kruh; sedaj je on v Kristusu in Kristus v njem. Po njem pravi Kristus: "To je moje Telo." Tu je telo Jezusovo. Povzdignjenje in češčenje nas spominja na Kristusa križanega. Duhovnik v Jezusu in Jezus govori po duhovniku: "To je moja Kri." Nastala je kri, katera je bila prelita za naše odrešenje. Povzdigovanje, tišina, češčenje, spominja nas na križanje. Ničesar boljšega ne more duhovnik

storiti, da bi nas boljše spominjal na križanje. Še nekaj! Pojdi k svetemu obhajilu in prejmi Zveličarja, kakor ga je prejel sveti Janez pri zadnji večerji. Govori z Jezusom v tvojem srcu! Ite, missa est — pojdite, maša je končana. Pojdite in spominjajte se Kristusa križanega.

Po daritvi svete maše prihaja evharistični kralj na svet, v naše cerkve in prebiva med nami. Resnično je pričujoč in ne prebiva samo v tabernakelnu, ampak tudi v srcih in dušah svojih otrok.

Prof. Dr. F. T.

Ozka je pot.

"Ko pa je to slišal, je postal žalosten, kajti bil je zelo bogat," pravi evangelij sv. Luke o bogatem mladeniču, kateremu je Jezus svetoval, naj proda vse, kar ima, razdeli med reveže in gre za njim.

Čujte sedaj!

V Rimu sta živela pobožna zakonca plemiškega rodu, Pinian in Melanija, tako bogata, da sta bila lastnika kdove koliko milijonov vrednega premoženja. Nekoč se jima je sanjalo, da se morata preriti skozi strahovito ozko razpoko v zidu; tako ozka je bila, da sta v sanjah trepetala, češ, da ne bosta mogla skozi. Tedaj pa reče sveta Melanija svojemu možu: "Pozemsko breme je neznosno; ne moreva torej hkrati nositi Jezusovega jarma in pa bremena tega sveta. Zato se hitro iznebiva bogastva, da dobiva Kristusa." In Pinian je ubogal nasvet svoje žene, kot bi mu dal ta nasvet sam Bog, in z obema rokama sta delila premoženje med reveže.

Bog je poklical njuna dva otroka že v nežni mladosti k sebi

v večnost; zato sta pa si postavila kot življenjsko nalogo, da bosta obiskovala vse bolnike v okolici in jih oskrbovala. Sprejemala sta tujce pod svoj gostoljuben krov in sta jih ob slovesu še bogato obdarila. Hodila sta po ječah in skušala lajšati bedo jetnikom; šla sta celo v daljne kraje med izgnance, po državnih rudnikih sta hodila, povsod dobrote deleč. Če sta zvedela, da ima kdo preveč dolga in se ga ne bo moge liznebiti, sta šla k upniku in plačala cel dolg ali pa vsaj znaten del. Tudi sta kupila včasi cele otoke in jih darovala svetim možem, da so lahko tam ustanovili samostanske družbe, pravitako sta vstanavljala ženske samostane. Cerkvam sta kupovala opravo in opremo, samostane sta oskrbovala z vsem potrebnim. Neizmerne zlatnine in srebrnine sta imela; dala sta jo preliti v sv. posode za daritev sv. maše in za drugo bogoslužje.

Ko sta na ta način razdelila svoje premoženje — piše njun življenjepisec — v Rimu in v Italiji in v Numidiji in v Mavreta-

niji in po drugih delih Afrike, sta odpotovala v Jeruzalem. Tam sta se naselila pri cerkvi Gospodovega vstajenja. Tam sta zopet delila ubogim in potrebnim od svojega prejšnjega bogastva. Vse sta razdala, tako da pravi sv. Melanija sama: "Sklenila sva vpisati svoji imeni med mestne reveže in živeti kot dva berača od milodarov. Ko sem zbolela, nisem imela prav ničesar; neka plemenita devica mi je priskočila na pomoč z denarjem in z potrebno obleko."

Stopila sta v samostan: Pinian je postal menih na Oljski gori, Melanija pa je šla v samostansko hišo za redovnico, katero je bila sama nekoč ustanovila. In sta čakala in pričakovala blaženo smrt.

Kako že pravi Jezus pri sv. Mateju 7, 13, 14? "Pojdite skozi ozka vrata, zakaj široka je pot in prostorna so vrata, ki peljejo v pogubljenje, in malo jih je, ki gredo skozi nje. Kako ozke pa so duri in kako tesna je pot, ki pelje v življenje, in le malo jih je, ki jo najdejo."

Lilija iz raja

K.

"Simeon? Kako moraš kaj takega trditi?"

"Kako bi ne? Ali je modro, da se Jezus toliko trudi z ljudstvom, da ne je skoro nič, da živi tako spokojno, da se toliko muči? Ne, to ni modro!"

"Ali se niso tudi vsi drugi veliki možje, naši preroki, enako žrtvovali in enako mučili za narod?"

"Pa to so bili preroki!"

"Morda je tudi Jezus poslan od Boga narodu, kakor so bili poslani preroki?"

"Ne, ne, teta, to ni mogoče. Midva sva prepričana, da si ti kot mati dolžna, da greš k njemu in ga pregovoriš, da preneha s tem pohajkovanjem po deželi in da se vrne domov in tukaj skrbi z delom za te in za se!"

"Pa če misli, da je to njegova od Boga naložena mu naloga življenja, ali mu morem, da, ali mu smem jaz braniti? Nikakor!" odgovorila je Marija odločno.

"Pa ali tudi veš, da je v smrtni nevarnosti?"

"V božjih rokah je njegovo življenje."

"Toda sveti sinedrij mu ukazuje, da takoj preneha s tem početjem. Ali je prav, da dela proti volji in proti prepovedi višje cerkvene oblasti?"

"Kjer Bog kaj ukazuje, se mora najprej Boga ubogati!"

"Vendar, mati, ali se ne bojiš zanj, ako ga umore?"

"Bog bo nad njim in ga bo varoval."

"Tudi rimski oblastniki se že pritožujejo čezenj in mislijo že na to, kako bi ukinili to njegovo početje. Ne, kot mati si dolžna, da storiš vse, da ga vsaj opozoriš na vse te nevarnosti!"

In tako so se še dolgo pogovarjali. Mati Marija je branila sina in zagovarjala njegovo delovanje, vedela je pač celo resnico, ki je pa bila skrita pred zaslepljenimi očmi dveh sorodnikov.

Vendar, ko sta ji vedno bolj z živimi slikami predstavljala veliko nevarnost, v kateri je njen sin, zatrepetalo je njeno rahločutno materino srce v veliki skrbi zanj.

Prišlo je isti večer še več sorodnikov k nji, ko se je razvedelo po kaj je odbor svetega sinedrija prišel v Nazaret.

Tako se je slednjič udala, da bo šla s Simeonom in Jožefom ga iskat in ga opozoriti na vse te nevarnosti. Bil je prav tiste dni v Kafarnaumu, ki ni bil tako daleč od Nazareta.

Takoj drugi dan so odšli. Ko so prišli v Kafarnaum, so takoj izvedeli, da se je prav kar velikanska množica sešla okrog njega iz vseh strani, da je pri jezeru, kjer uči množice. Bilo je že proti večeru in Jezus je ravno skončal svoj nauk in šel s svojimi apostoli in učenci v hišo Simona Petra. Šlo je za njim tudi še veliko nav-

dušenih poslušalcev, ki so bili tako ginjeni od njegovih nauk, da se kar ločiti več niso mogli od njega. Tu je potem nadaljeval svoj nauk, dasi že zelo utrujen. Tu v tej hiši so ga toraj našli njegovi sorodniki. Hoteli so v hišo, toda niso mogli radi prevelike množice, ki je napolnila hišo. Vendar njegova mati je hotela na vsak način govoriti z njim in sicer takoj. Tudi oba sorodnika sta tiščala noter. Poskušala sta se preriniti skozi množico v hišo, pa ni šlo. Vendar čakati ne moreta več.

"Povejte Jezusu, da ga zunaj čakajo njegova mati in njegovi bratje," pravita zunaj ljudem. To sporočilo je šlo od ust do ust v hišo. Tu je potem hišni gospodar stopil predenj in mu to povedal.

Jezus je vstal s sedeža na katerem je sedel in odgovoril glasno, da ga je lahko čula vsa množica znotraj in tudi oni zunaj in tudi njegovi sorodniki pred vrati: "Kdo je moja mati in kdo so moji bratje?" Vedel je namreč, po kaj so prišli, kaj jih je privedlo za njim.

Njegovo rahločutno srce je sicer ljubilo mater Marijo. Toda oba sta že blizu svoje križeve ceste. Tu ni več časa za ljubezen, tu je sedaj čas žrtve, žrtve za človeško dušo. Ločil se je že od matere, ločil od sorodnikov. Sedaj je samo sin božji, Mesija.

Zato je sedaj samo ena ljubezen polnila njegovo srce: ljubezen do grešnega človeškega rodu.

Slovesen je bil ta trenutek. Nekak božanski svit je odseval z njegovega obličja. Vseh oči so bile nanj obrnjene in čakale, kaj bo sedaj rekel. Vse je bilo tiho in pričakovalo odgovora.

Jezus se pa milo ozre po njih, ki so sedeli okoli njega in stegnene roko na svoje učence in pravi:

"Glejte! moja mati in moji bratje! Kdor namreč izvršuje voljo mojega očeta, ki je v nebesih, tisti mi je brat in sestra in mati."

Učencem, ki so verovali vanj, je srce poskočilo veselja. Ginjeni so bili. Toraj oni so mu sedaj več kot sorodniki, da celo več kot lastna mati? Svojo lastno mater je zapustil za njimi? Ta izpoved ljubezni tolikanj ljubeznivega učitelja, jim je donela v duši kakor prijetna pesem in hvaležno so ga pogledali in solze so jim zaigrale v očesu.

Toda mati? Je li čula te besede, te tako trde besede iz ust tolikanj ljubeznivega sina? Tako daleč je prišla za njim — pa tak

odgovor. Da, čula jih je, čula popolnoma jasno, njeno srce je takoj začutilo vso njih trdobo, vso njih težo in kakor oster meč so se zarinile v njeno materino srce. Vedela je, da mora tako biti. Vendar bila je človek, s človeškim čutečim srcem, da, s človeškim materinim srcem, najplemenitejšim pa zato tudi najrahločutnejšim, kar jih je kedaj bilo na zemlji.

In zatrepetalo v globoki boli, sklonila je glavo in solze so se ji vlile po licu.

Toraj nič več mati?

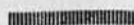
Ne! Nič več! Svet je vzela sina, njegov Odrešenik je! zanj je vsa ljubezen njegovega božjega srca, zanj celi Jezus.

O, mati, kako so te morale zasketati te besede v dno duše! Vendar, trpi, trpi — — križ se bliža! Golgota, strašna Golgota je blizu . . .

"Teta, si čula?" pravi Simeon jezen in razburjen.

Marija ni odgovorila, ni mogla odgovoriti besedice. Jok jo je grabil za grlo.

"Pojdimo proč!" pravi jezno Jožef. "Če je pa tak, potem z njim nočem več imeti opravka!"

KOT BLISK.

nih zadev na večne, lepe misli o Bogu, o duši, o večnosti so se zaiskrile nepričakovano.

Med tem so se pa bili zbrali nad cesarskim mestom temni oblaki, vedno bolj temno je postajalo. Pa mlada študentska družba tega ni zapazila, njih misli so bile vse zbrane okrog vsebine njih pogovorov. Naenkrat pa se bliska, votel udar groma zadoni, stene se potresejo.

Preplašenost odseva iz vseh mladih oči navzočih dijakov, blede so in strmijo skozi okno. Le pater Klemen je miren ko prej in govori:

"Kakor gre blisk od vshoda in zažari do zapada, tako bo tudi

"To je grdo!" je rekel Simeon. "Če bi nama tako odgovoril, naj bi že bilo! Toda svoji lastni materi tak odgovor? Ne, ne! To ni lepo. Saj sem vedel, da ni nič vredno!" In obrnila sta se in šla počasi proč od hiše.

Marija je še nekoliko postala, potem se pa obrnila tudi ona in odšli so v mesto, kjer so prenočili in drugi dan odšli nazaj v Nazaret.

Od tedaj pa je mati Marija ostala v Nazaretu in ni šla več za njim. Tedaj je vedela, da se ne da več spremeniti, da se mora z Jezusom zgoditi vse, kar je vedela, da se bo. Požrtvovalnost je bilo celo njeno življenje. Globoko v duši je razumela, kaj so pomenile te besede, s katerimi se takorekoč trga božji Sin od nje — od tedaj je še več molčala, in še več — molila in z molitvijo sodelovala s sinom pri njegovem velikem delu odrešenja človeškega rodu. Živela je življenje skrivnostno in v duhu združeno z Jezusom, če tudi telesno ločeno od njega in se pripravljala na strašno pot — na Golgato.

Še se bosta srečala v življenju — toda, oh groza — samo še na križevem potu in na — Golgati.

prihod Sina človekovega."

Tako izgovori, počasi in slovesno, prav kakor je nekoč govoril Izveličar svojim apostolom o poslednji sodbi. Potem pa dostavi še svojo razlago: "To bo ob naši smrtni uri. Takrat bo šlo mimo naše duše vse naše preteklo življenje kot blisk, hitro pa jasno je bomo pregledali. Pa dobro me razumejte! Ona luč bo čisto drugačna kot pa je ta, v kateri sedaj gledamo. To bo — luč večnosti."

Mladi obrazi so resno in zamišljeno strmeli za odhajajočimi oblaki; besede o življenju in o večnosti so kljuvale v njih dovtetnih dušah.

Prof. Dr. F. T.:

Dne 15. marca 1820. je umrl na Dunaju duhovnik — redovnik Klemen Marija Hofbauer. Poln je bil dobrih del, spoštovan po celi srednji Evropi. Sledeči dogodek iz njegovega življenja nam je zapisal eden od onih, ki so bili takrat navzoči:

Pri dobrem patru je bilo zbranih veliko študentov. Prostorna soba je bila do zadnjega kotička napolnjena. Mladi ljudje so se krepčali s kruhom in sadjem, hkrati se je pa pletel med njimi živahen razgovor. Za izpoved bo je kdo čital na glas iz kakšne poučne knjige. Z mojstrsko spretnostjo je pa znal sveti redemptorist obrniti pogovor iz čas-

Spisal: Ivan Joergensen

Prevel: Prof. Dr. F. T.

E V A

Roman iz modernega sveta.

Vrnil se je zopet v svojo sobo in vzela pisalnika podobo svoje žene. Ali je preteklo res samo dvakrat po štiriindvajset ur, odkor je Eva odšla? Zdelo se mu je, da se je toliko novega zgodilo, odkar jo je zadnjikrat videl, odkar je zadnjikrat slišal njen glas. Najprvo večer pri Foersomovih, kjer je nastopal za življenske pravice, potem pot proti domu, potem hoja v Friderikov vrt — potem zopet v družbi pri Foersomovih in jutranji izprehod. Potem je bil v knjižnici — in je imel opoldne fino kosilo na Wiwelowi verandi v parku Tivoli, in pozneje se je dolgočasil pri kavi in likerju. In zdaj bo šel zopet precej k Foersomovim . . . Tako je stal ob oknu s podobo svoje žene v roki. Njen obraz — kakor tuj mu je postal v teh dveh dneh . . . Začuden je gledal v ta obraz, ki ga skoro več ni poznal. Eva se je bila dala fotografirati z lahkim šalom na glavi — Bjerrovim očem se je zdaj zdel kakor pokrivalo nune ali usmiljene sestre . . . Da, videl jo je že enkrat prej v duhu, daleč tam v tistem pokrajinskem vrtu, kako je — kakor pobožna in potrpežljiva nuna — počasi spremljala svojo staro mamo.

IX.

S časom se je vse tako zasukalo, da je postal Bjerre vsakdanji gost pri Foersomovih; njegov obisk je vedno bolj veljal gospe Nežiki. Bjerre prihaja, kadar je njegov prijatelj popoldne v službi, in ostaja tam pozno v noč. Bjerre in Gospa Nežika igrata skupaj na klavirju, pojeta in prijazno kramljata; in ko igrata, ju spremlja dr. Foersom z očetovskim pogledom — kakor par otrok, ki ogleduje v njegovi sobi podobe.

"Dober večer, gospa doktor,"

reče Bjerre, ko vstopi nekega popoldne v juliju k Foersomovim. "Samo jaz sem . . . Ne dajte se motiti pri svojem čitivu!"

Eva sedi v svojem stolu pri oknu, s hrbtom proti svetlobi obrnjena. Tedaj pa spusti knjigo in mu poda roko.

"Ali mi dovolite, da stopim k omarici in pogledam, če je kaj tekočega v njej?" vpraša Bjerre, potem ko jo je pozdravil.

"Seveda, vi Bjerre, pač veste, da si lahko kaj takega dovolite."

Pesnik izgine v jedilnico, kjer ropota s steklenicami in kozarci. Potem zakliče:

"Tu stoji absint, ali ga smem vzeti?"

Ne da bi se ozrla, de gospa Foersom: "Le vzemite ga!"

"Ali smem pozvoniti za vodo?"

"Le pozvonite!"

Bjerre pozvanja in ukazuje. Potem pa se povrne v sobo s služkinjo, ki je prinesla krožnik za absintovo steklenico, vrč, poln vode, in dva kozarca.

"Natočil bom tudi za vas," reče Foersom, obrnivši se proti gospe Foersom. Nežika pokima. In Bjerre previdno meša mleku podobno zelenkasto pijačo.

"Tako!" izpregovori končno, "požirek iz Lete je gotov! Blagovolite prijeti za svoj kozarec! Kak vonj pozabnosti vstaja iz teh zelenih valov," govori dalje in pristavlja kozarec k ustom. "To je pravi "lotos," s katerim so se upijanili znani "zeliščarji" pri Homerju in si oživilili vse spomine preteklosti. Moj Bog, gospa Foersom, kaj pa neki berete, vi niti ne poslušate, kaj jaz pripovedujem? Sicer pa, ali veste, da vedno izzivate, kadar dobite knjigo v roke? Potem ste do pike podobni nositeljici vašega imena v ljudski pesmi. Za vse, kar se godi okrog vas, se niti ne zmenite in vaše morsko zelene oči

gledajo koga, ne da bi ga videle — zdite se mi, kakor da bi šli z zaprtimi ušesi na dno morja in bi od tu gori s sveta, ne slišali nobenega glasu . . . Da, jaz govorim, Nežika, vzdramite se vendar, gospa Nežika!"

"Kako ste pač nadležni, Bjerre," izpregovori gospa Foersom in se smehljuje ozre nanj. Ima pa res morsko zelene oči, kakor jih je označil Bjerre, in njen bledikast obraz z brezbarvnimi ustnicami se zdi, da ni vzrastel pod pripekajočim solncem, ampak v zelenkasti temini morskega dna in v senci velikih bičevnih gozdov. Njeni lasje so trdi in črni kakor lasje morske deklice; predstavljamo si jih lahko kot morsko travo, ki je pošuta z lupinami školjk in hišicami polžev, v te mrežaste lase bi se lahko zamotale cele "morske zvezde."

"Zdaj vas je treba dobro prijeti, da se pogreznete iznova na dno morja," de Bjerre. "Trčiva s kozarci in potem mi povejte, kaj neki s tako slastjo berete?"

"V resnici ni ne več ne manj kot ena vaših knjig, da veste!"

"In katera, ako smem vprašati?"

"Gotovo pač najnovejša — Ahasver! Oh, Bjerre," reče in sklene roki nad knjigo, ležečo v naročju — "jaz vas popolnoma umevam! Oh, ljubi Bog, ali more biti kaj bolj groznega kot čutiti se zaprtega v samotni ječi večne enoličnosti, in zraven še vedeti, da preide leto za letom, da nepreklicno poteče tudi mladost, in da je ne moreš izkoristiti, kakor bi jo moral."

Nežika lista po knjigi in se obrne proti oknu, da bi bolje videla:

"Kako otožno je res vse to, kar pišete v poglavju september —

Nekega jutra se vzbudim, pod odejo sem nekoliko prezebal, pogledam proti oknom, od rose so

bila vsa vlažna. Zunaj sije mrzel in jasen solnčni sij, daljnje gričevje in gozdove in hiše se tako razločno vidijo. Tedaj porečem sam sebi: je pač september!

Potem zapustim hišo. Na vrtovih rastejo astre in levkoje, rože cveto zadnjikrat. Starčki in starke sede ob hišah in se grejejo na solncu, in zadnje čebele obkrožajo resedne gredice.

Zazdi se mi, da bi moral še enkrat začeti življenje.

Kajti mnogo časa je poteklo, ko življenja nisem ljubil. Živel sem v miru in pokoju — da! Tistega očaranja pa, ki je ob pogledu samotne zvezde na srebrnem nebu prevzelo mojo dušo, že dolgo, dolgo nisem več poznal.

Zdi se mi, da sem se taako postaral. Čas je vrezal rujave brazde v mojo dušo. Življenje spada v pomlad z novim cvetjem — a jaz preperevam z ovenelim listjem.

Ko napoči večer, sedim sam pri majhnem ognju. Ogenj poka, in jaz vržem zdaj pa zdaj prgišče dračja v plamen. Dračje vzplamti in vsa velika, temna soba za menoj postane za trenotek razsvetljena.

Tako sedim in si preganjam čas. V prostrani in prazni hiši moje duše je vse tiho in v mojih prsih je srce temno. Koliko prazničnih dni je prej praznovalo moje srce! Zdaj so pa vse luči ugasnile in vsi gostje so odšli. Jaz sem ostal popolnoma sam in sedim na stolu pri ognju in mečem dračje vanj, da se vsaj nekoliko ogrejem v mrzlem, otožnem septembru."

To je tako lepo . . . In lepo je tudi tisto mesto, ko junak slednjič raztrga svoje vezi — kar seveda navadni ljudje imenujejo zločin. — Tisto mesto že imam:

"Krivda, krivica, greh — te besede so mi postale premajhne" — tako govori vaš junak. "Kaj pa je greh drugega kot popolna prostost mojega lastnega bitja? Zločinec, ki se ne boji ljudi in ki ga postava kaznuje — ali ni to

svobodna osebnost, katero njegov revolucionarni nagon sili, da živi, četudi je treba iti preko mrtvih postav npravnosti? Ali ni zločinec mučenec nove, proste npravnosti, ki je množica okrog njega še ne razume? Ali ni ta veleum, ki dosedanje vrednote iznova tehta in precenjuje, ki vrže laž v železotopilnico in sijajno kuje nove resnice? Ali ni v sorodstvu s Prometejem in Luciferjem, s Kajnom in Judežem in z vsemi velikimi in prevzetnimi prestopniki božje postave? Ali ni to eden predhodnikov nadčloveka — kajti nadčlovek je po stari postavi prestopnik! Ali ni to eden tistih redkih mož, ki so umeli in oznanjali, da ima človek samo en cilj, namreč srečo? Sredstvo v dosego te sreče pa je ravno to, kar imenujemo sužnji neba — greh! Kajti bistvo greha je — svoboda. V svobodi je vsa sreča in vsa resnica prav tako kakor je v suženjstvu vsa laž in vse duševno in telesno gorje . . ."

Tako govori vaš junak in po teh besedah tudi ravna. Oh, Bjerre, vaša knjiga me je presunila v globočino moje duše. Saj leto za letom samevam v svoji sobi kot ubog pohabljenec na svoji bolniški postelji, ki posluša, kako vabi godba na ples v prostrano in svečanostno dvorano življenja . . . Einar me ljubi, je ljubeznjiv in skrben — tudi priden in delaven je in meni ničesar ne manjka — zato bi se ne smela pritoževati. Toda moja narava je že taka, da bi mi bilo ljubše, če bi ne bil napram meni tako dober in če bi bil nekoliko manj zvest svojemu poklicu, da lahko bi se tudi nekoliko bolj prosto gibal . . . Takega, kakršen je sedaj, lahko včasih naravnost sovražim in sicer vsled njegove neusahljive korektnosti. Da, le pogledjte — ne pohujšujte se nad menoj tudi vi, Blerre — nekaj drugega so knjige in popolnoma nekaj drugega je življenje. Želim pa in obenem tudi resno hrepenim, Bjerre, to mi lahko verjame-

te, ker tega ne govorim tja v en dan — jaz bi rada kaj zanimivega doživela!"

Gospa Foersom je spustila knjigo v naročje in sklenila roki nad koleno, ko je to govorila — zdaj pa sedi kakor temna senca in tako tiho molči, kakor da z najvišjega mesta pričakuje razsodbe.

V sobi je popolnoma tiho, zunaj pa sanja cesta v jasni tišini poletnega večera. Okna so odprta; niti najmanjša sapica ne gane belih zastorov. Neka čudna samota obdaja oba in oba precej čutita, kako ju zakrivajo pred svetom stene te tihe sobe in kako tu na skrivnem sedita . . .

Naenkrat zaslišita, kako se odpro vrata pri vhodu. Nežika zdrzne in mrzaj spreleti po vsem životu. "To je moj mož!" reče proti Bjerru.

"Kaj! Svojega moža me imenuješ?" kliče dr. Foersom, ki ravno vstopa. "Take zunanje oblike si prepovedujem. Dober večer, Bjerre — že zunaj v veži sem spoznal tvoj klobuk. Kaj je novega?"

X.

Kakor že mnogokrat prej, tako so tudi tisti večer ostali skupaj. Prižgali so svetiljke in leščerbe in prinesli vina in whisky, cigare in cigarete. Sivi dom preplavlja v vodoravnih oblakih sobo. In pod temi sivimi oblaki išče neprestano Bjerrov pogled gospo Foersom.

Nežika je ozka in vitka, prsi sta majhni, roke tenke, vendar okrogle. Vrat je zelo lep, bel, močan in poln. Njene oči neprestano iščejo njega, kakor iščejo njegove oči njo. Nekaj morata imeti med seboj, moža in še enega navzočega prijatelja smatrata kot taka, ki ju ni zraven. V njegovih rujavih in njenih zelenih očeh se skriva skupna skrivnost.

Ure potekajo. Jasnemu večeru sledi temna polnoč in za temno polnočjo se polagoma posveti srebrnobeli jutranji svit. Ptički se že oglašajo. Janko Bjerre meni, da bo treba proti domu.

ZGODBE OTROK,

ki so mater iskali.

H. B.

REV. DR. EXPEDIT SCHMID, O. F. M.

(Dalje).

Kakor se tolikokrat zgodi, se je zgodilo tudi pri Schmidovih. Po materini smrti je šla družina v franže. Sorodniki so se sprli in brez konca in kraja prepirali. Naš Ekspedit jih je nekaj časa z bolestjo v srcu poslušal. Ko mu je pa že vse presedalo, je začel misliti na to, da obesi šolo na kol in gre po svetu iskat sreče. Ker ni bilo več magneta v domači hiši, ki bi ga bil držal nazaj, se je za to tudi odločil. Morje je bilo cilj njegovega koprnenja, kakor toliko mladih ljudi. Menda zato, ker sta si morje in mlado valoveče in kipeče srce precej podobna.

Ker od doma ni bil bogat, si ni upal misliti, da bi kedaj mogel postati mornariški častnik. Gojil je skromno željo postati vsaj ladijski inženir. Komaj se mu je ta želja spočela, že je prijavil svoj izstop iz gimnazije in vstopil kot praktikant v neko tovarno za stroje. Toda kmalu je spoznal, da se je prenaglil. Kot takemu bi bilo pred vsem potreba risarskega talenta in nekake predizobrazbe, ki ju pa ni imel. Eno leto je zdržal, potem pa pustil to stroko, ki mu ni obetala kruha in hotel kje v tujini postati vsaj praktični ladijski mašinst. Neki sorodnik mu je zagotovil primerno vsoto za pot v Ameriko. Fantu pa Amerika ni posebno dišala, češ, to česar jaz iščem, lahko bližje na domačih tleh dobim. Odšel je v Hamburg.

Prvi vtisi, ki jih je dobil od tega svetovnega pristanišča, so bili nad vse ugodni. Morje, to neizmerno in nemirno morje, cilj

njegovih vročih želja, ladje, mej njimi ladje velikanke, ki so morda že neštetokrat preplule to navidezno neizmernost, potem pa ljudje svetovnega pristaniškega mesta, ki pri tem navidezno neizmernem tako lahko pogrešajo resnično neizmerne in brez njega lagodno živijo tja v en dan, vse to se je zdelo, da je kakor nalašč zanj, za morje, a ne za Boga ustvarjenega. Saj sam pravi, da je kot popolni ateist prišel v Hamburg. A čudno, ravno ta, tja v en dan živeči Hamburg, mu je pomagal ne samo do materine, ampak celo do prave, katoliške vere, seveda šele po mnogih blodnjah.

Sprva se je kar čez glavo vrgel v vrtinec velikomestnega življenja in ga v polnih požirkih pil. Pristaviti pa moramo, da tega ni umeti v najnižjem smislu, kakor da bi bil popolnoma zgubil moralno ravnotežje in se zavalil v velikomestno blato. Njegovo moralno stanje je daleč nadkriljevalo versko. Morda bi bil verskemu polomu tudi pri njem prej ali slej sledil moralni, ko bi se mu ne bila prehitro "špaga" pretrgala; hočem reči, ko bi mu ne bilo prehitro sredstev zmanjkalo. Tisto, kar mu je od ameriške vožnje ostalo, je kmalu šlo, zlasti ker je začel v velikem štilu. Ni se zadovoljil z navadnim restavrantom, temveč je v hotelu jedel in spal. Tako je bil v par dneh za navadno beznico presuh.

Kaj zdaj! Za delom, drugega ne preostane. Se razume, da na ladjo k strojem, četudi kot na-

vadni strojni pomočnik. Da bi ga niti kot takega ne marali, ko se je po svoji učenosti čutil visoko vzvišenega nad te vrste rokodelci, glede tega ni imel strahu. In vendar ga niso marali. Vse iskanje in ponujanje je bilo zastoj. Brez službe, brez kruha. Kako razočaranje. Toda ni bilo dosti časa o tem razmišljati. Želodec je hotel hrane, ne da bi vprašal, kaj on zdaj o Hamburgu misli. Nazadnje bi se bil tudi s suhim kruhom zadovoljil. Da bi si vsaj tega zaslužil, je bil pripravljen poprijeti za najnižje in najsramotnejše delo. In še tega ni dobil. Po več dni je vsa njegova dnevna hrana obstojala iz skodelice kave in ene žemlje.

Seve tako ni mogoče dolgo shajati. Mislil je in mislil, kam naj se obrne. Slednjič je potrkal pri nekem gledališču. Postati sloviti gledališki igravec, to je bil njegov vzor, ki ga je še prej vabil za seboj kot morje. Sorodstvo mu je v strnjeni fronti zastavilo pot na gledališki oder. Zdaj ko je bil daleč od njih, se tega ni imel bati. Zato je ta vzor v njem nanovo oživel. Žal, da je tudi tu slabo naletel. Niso ga popolnoma odklonili. Rekli so mu, naj pride čez dva meseca. Od česa naj ta dva meseca čakanja živi? Udinjal se je za raznašalca listov. A to mu ni niti toliko vrglo, kolikor so čevlji trpeli. Ni čuda, da je bil vsak dan bolj razcapan in raztrgan, zraven pa še lačen, da se je skozi njega videlo. Znanci, katerim je bil njegov skrajno bedni položaj kolikor toliko znan, so se bali, da si bo kaj naredil,

A pravi, da mu to nikoli niti na misel ni prišlo, ker je bil preoša-

ben. Mislil si je: sam si jo v svoji nepremišljenosti zavozil, sam

moraš najti pot nazaj.
(Dalje).

Spisal:

KONRAD
BOLANDEN

ŠENTJERNEJSKA NOČ

(Zgodovinski roman.)

Prosto preložil:

REV. J. C.
SMOLEY

"Žalibog!" odvrnil je škof. "Tako neduhovsko mišljenje se pravično — tako misli Kalvin ravno tako protivi vzvišenim Kristusovim naukom, kakor se protivi duhu cerkve. Gromade, vislice in koli niso orožja naše svete matere, ampak molitev, pouk in ljubezen. Kalvin se je v tej točki jako oddaljil od cerkve," je nadaljeval in se obrnil proti markezu, ki je jako pazljivo poslušal. "V svoji trdoglavnosti je celo pričel brezmiselno trditi, da je dovoljeno in da se da s svetim Pismom dokazati, vsakega smrtnega grešnika umoriti. Če je dovoljeno razžaljenje Veličanstva po zakonu kaznovati s smrtno kaznijo, potem je še veliko bolj — kaznovati žalitelje božjega Veličanstva, to je grešnike, kaznovati s smrtjo. "Vse naj pogine, kar napada božjo čast!" je rekel. Vsled tega blaznega rigorizma bi ne vladala več svoboda, ampak le strah in groza. Eden največjih blagrov, ki jih imamo od Boga, človeška svoboda, bi bila uničena, vest zaslužnjena. — Katoliška cerkev obsoja vsako nasilje vesti. Ona prepoveduje, pod kaznijo iregularitete vsakemu duhovnu, da bi bil tožnik ali sodnik v zločinski zadevi, ki ima za posledico smrtno obsodbo. Če je kak škof, ali kak drug duhoven, kot sodnik ali kot prisodnik proglasil tako sodbo ali ukazal njeno izvršitev, ali sodelovanje kot priča, ali če je celo sam kot klerik prisostoval v civilno-uradni službi izvršitvi smrtno obsodbe, — potem je tak duhoven iregularen, to se pravi,

vsako izvrševanje duhovske oblasti in službe mu je prepovedano. Torej je vsaka udeležba duhovnikova pri postavljanju vislic ali gromadi za krivoverce po določbah cerkvenega zakona absolutno nemogoča."

Napeto in pazljivo je poslušal markez škofova izvajanja. Škof je govoril o ravno teh točkah, ki so se mu že davno zdele sumljive, radi česar ni mogel postati trden in odkritosrčen protestant.

"Iskrena vam hvala, monsignor, za pouk in pojasnjenje predmeta, ki mi je že dolgo delal toliko težkoč. Sedaj poznam dobro nasprotje med katolicizmom in protestantizmom, vsaj v eni smeri. Če bi me kaj nagnilo, da bi spremenil vero, potem bi to bila ljubeznjiva miloba katoliške cerkve in trdosrčnost Kalvinizma."

"Za me, starčka, bi bil dan vašega povratka v katoliško cerkev dan največjega veselja," je rekel škof. "Molimo, moj sin, molimo! Tudi Blanka ne bo pozabila svojega rešitelja in se ga bo spominjala v svojih molitvah pred Bogom."

"Da bo to storila, evo vam dokaza," je rekel Hugo in pokazal stricu obrabljeni list v molitveni knjižici.

"Prav, prav, moj ljubi otrok!" pohvalil je škof. "Ne prenehaj, trkati na božje usmiljenje, dokler se ne bodo našemu prijatelju odprla vrata v katoliško cerkev."

Blanka se je nasmehnila in zaridela, kakor kak nedolžen otrok, kojega srčna skrivnost je bila izdana.

Autremont je šel parkrat za-

mišljeno po sobani gori in doli.

"Tudi jaz se zahvaljujem, dragi svak! Ko bi bili na svetu samo taki pridigarji in izpolnjevalci vzvišenih naukov Jezusa Kristusa, kakor je škof Hennuyer z Lisieux, noben človek bi ne klesnil vsled pohujšanj in zapadel dvomom ali celo neveri."

"In noben človek, ki trezno misli, ne more zagovarjati pred svojo vestjo, da bi se ravnal ravno v najbolj važnih zadevah po pohujšanjih," je odvrnil škof. "Na njihovih sadovih jih boste spoznali!" je rekel Odrešenik. Dobri, zdravi sadovi na drevesu katoličanstva so svetniki, — ti naj bodo naši vzori v veri in našem ravnanju, ne pa gnjili sadovi, ki so vsled grehov in strastij odpadli od živega drevesa sv. cerkve."

Molče je prikimal grof z glavo in njegova resnost je kazala, kako globoko so vplivale svakove besede na njegovo srce.

PRVI STREL.

Priprave za vojno s Špansko so bile do malega končane. Francoska mornarica je že prejela nalog, da naj odpluje v pomoč vporne Nizozemske.

Karol IX. se je odločil, da se vojne osebno udeleži. Koprnel je hrepenenja, da si pridobi nesmrtno slavo in osvoji bogate pokrajine. Z raznimi praznimi obljubami in pretvezami je Colligny še bolj podpihoval.

Bližajoča se poroka in poročne slavnosti kralja Nevarskega z Margareto so izbruh vojne nekoliko zakasnilo. Komaj so slavnosti minule, je hotel pa kralj ta-

koj udariti.

Katarina Medici si je prizadevala do zadnjega trenutka, da bi preprečila vojno, toda ves njen trud je bil zastonj. Njen sin, ki je bil popolnoma v Colignyjevih zanjkah, ji je vsako prošnjo kar na kratko, pogosto prav surovo, odbil. Za materine svarilne besede se ni menil. V državnem svetu, ki je imel o vojni odločiti, je pa Katarina tako stvarno in prepričevalno govorila, da je pričel kralj omahovati. Coligny pa je, ko je opazil, da je pričel kralj omahovati, vstal in vzkliknil: "Če se hoče kralj izogniti sedanji vojni, od katere bo imel dobiček, potem nas pa obvaruje, če izbruhne vojna, kateri se izogniti ne bo mogel."

Te besede so pa zapečatile Colignyjevo usodo.

Katarina se še vedno ni bila mogla odločiti, da bi izvršila Gondijev načrt za umor. Sedaj je pa ta naklep zaupala svojim najožjim prijateljem, svojemu sinu, vojvodu Anjou-skemu, maršalu Tavannes in vojvodu Nevers. Umor državi nevarnega admirala je bil sedaj sklenjen. Gondi je prevzel izvršitev umora.

Mej tem časom je dospel kralj Henrik Navarski s sijajnim spremstvom osemstoterih plemičev v Pariz, poroka z Margareto Valois-ško se je vršila dne 18. avgusta 1572. Slavnost za slavnostjo, veselica za veselico je sledila po poroki. Skoro vse hugenosko plemstvo je bilo zbrano v Parizu. Sem jih je privabila ne samo poroka kralja Navarskega, ampak tudi namen, da si zasigurajo po Colignyju in Burboncih važna, častna mesta v bodoči vojni, od katere so pričakovali i za se marsikak dobiček.

Ko se je dvor razveseljeval in se ljudstvo zabavalo ob raznih veselicah in igrah, ali pa preklinjalo Hugenate — iskal in našel je Gondi morilca Maurevert-a.

V jutru četrtega dne po poroki igrala sta Karol IX. in vojvoda

Henrik Giz žogo. Kralj je bil jako dober igralec, Balafre pa ni bil tako spreten. Kralj se je rad nekoliko ponorčeval iz njega in ga dražil.

"Meni ta igra nikakor ne gre!" je rekel Balafre nevoljno, ko mu je žoga zopet padla iz rok.

"Ko bi se šlo za to, da bi bilo treba vjeti kako veliko skledo," dejal je kralj, "potem bi bil moj bratranec najboljši igralec z žogo."

"Imate prav, Sire! Žoga je prelahka za mojo roko. Ta-le — — kazal je pri tem na velikansko žogo — — bi bolj prijala mojim rokam. Le škoda, da ne morem dobiti soigralca."

"Naročite si pri Uranu kakega Titana, ali pa pokličite Herkula iz spodnjega sveta!" se je šalil kralj. "Samo kak Titan ali Herkul bi lahko metal to velikansko žogo z vami."

Balafre je vzel veliko žogo, ki je bila težja ko on sam, v roko. Samo junak se je lahko igral žnjo. Poznali so jo že Rimljani, toda rabili so jo samo atleti. Ta žoga, ki jo je pa Balafre vzel sedaj v roko, je bila take teže, da bi je niti rimski atleti in rokoborci ne bili rabili. Balafre jo je dal napraviti, bržkone samo zato, da bi pokazal svojo silno moč. Vrgel jo je s tako silo v tla, da je odskočila do stropa, in ko je padla zopet na tla, udaril je s tako silo, da je odletela v nasprotno stran v steno. Hitreje in hitreje je bil Balafre žogo, tako da je nastal pravi ropot v dvorani, ki je bil slišati kakor pravcato gromenje.

"Počasi, počasi, bratranec!" dejal je Karol; "vi mi boste razbili celi Louvre."

Toda Balafre je bil žogo vedno silneje, da je odskakovala iz kota v kot, tako da se kralj že nikjer ni čutil varnega.

"Vendar že nehajte, bratranec; jaz nisem nikak zid, in nikakor mi ne pride na misel," je rekel kralj, "da bi se dal tu pobiti,"

Balafre je prenehal z igro.

"Henrik, — — tvoja igra je nekaj čudovitega! Si res najmočnejši mož v Franciji, morda v celi Evropi. Ni čuda, da se na bojnem polju vsakdo boji tvojih udarcev."

"Nisem še neletel na čelado, katere ne bi bil moj meč preklal," je odvrnil Balafre.

"Upam, da boste doživeli v Španski ravno to skušnjo. Vsemu plemstvu Njegovega nad vse katoliškega Veličanstva boste vgnali tak strah, da bodo bežali, kakor hitro vas bodo zagledali."

"Sire, moje mnenje o vojni s Špansko je vam znano!" odvrnil je Balafre resno.

"Vem, da stojite na strani moje matere. Toda jaz sem kralj, bratranec, — — zapomnite si to dobro! Jaz sem kralj!"

"In ker stojim pa strani svojega kralja, ravno radi tega moram obžalovati to nevarno in nesrečno vojno."

"Molčite, — — ne maram ničesar slišati!" prekinil ga je kralj razdražen. "Neumnosti, — — ker položaja ne razumete! Morda ste nekoliko nevoščljivi Colignyju, katerega ne ljubite, on je skoval načrt za vojno!"

"Ljubiti, Sire? Kdo bo ljubil morilca svojega očeta?"

"Dovolj o tem! Tudi jaz sem moral marsikaj odpustiti admiralu, in sem mu resnično odpustil. Ravno to zahtevam od vas. Z admiralom se morate spraviti, — to želim in zahtevam."

"Žalibog nisem tako velikodušen kakor vaše Veličanstvo! Ne zahtevajte od človeka nekaj nadčloveškega, — — dasi ste sami izvršili nadčloveški čin."

"Kaj imenujete nadčloveško?" vprašal je kralj, kojemu je Balafrova opazka ugajala.

"Sovražniku ne samo odpustiti, ampak mu podeliti i najvišje službe, da takorekoč deliti z njim vladarstvo, — — izročiti se svojemu smrtnemu sovražniku!"

"Sama pretiravanja!"

(Dalje).

Spisal:
Rev. Illemo Camelli.

IZPOVEDI SOCIALISTA

Po šestih italijanski
izdaji posnema:
H. B.

4. **Spomin na prvo sv. obhajilo:** — Prijatelji rojstnega mesta Cremona so ga z veseljem zopet pozdravili v svoji sredi. Seveda jim je pred vsem moral poročati o vtisih, ki jih je prinesel z umetniške razstave. Toda kaj naj bi jim poročal, ko je urneje hitel mimo posameznih umetniških del kot analfabet v umetnosti. Sam umetnik jim je kljub temu vedel marsikaj povedati, deloma resničnega, deloma izmišljenega. Na vprašanje, kam se misli poslej obrniti, jih je "potegnil" da se je odločil za London, odkoder da mu je došlo več naročil. V resnici se mu je pa velikomestno življenje naravnost gabilo. Njegova duša je hotela biti sama, kolikor mogoče sama.

Ko so prijatelji morda mislili, da je res odšel v London, je on doma prav po puščavniško sameval. Edini, s katerimi je veliko, skoro neprestano občeval, so bili sladki spomini davnih dni, preko katerih si je prizadeval najti novih potov do novega življenja. Mej temi spomini mu je kakor jutranjica mej zvezdami zažarel spomin na prvo sv. obhajilo. Čopič bi mu ne mogel tako živo vsega naslikati, kar je takrat čutil, kakor mu je naslikala največja umetnica v barvah, domišljija.

Tako so ga obnovljeni občutki tistega laženega dne objeli, da so zahtevali vidnega izraza. Zopet je bil siljen vzeti v roko čopič, ki ga je bil vrgel v kot, da da tem občutkom kolikor mogoče duška na platnu. Nikoli dotlej še ni zamislil tako velike slike kot to, predstavljajočo njegovo prvo sv. obhajilo. Takoj se je spravil na njen oris, pri katerem je žal tudi ostalo, ker je bila njegova duša takrat preveč nestalna in razburkana, da bi jo dovršil. Sre-

di cerkvene ladje je narisal dve vrsti belo oblečenih, zlatokodrih angelov, katerih oči so kakor zamaknjene strmele proti altarju. Od tam, doli po stopnjicah, je v lepi mašni obleki veličastveno stopal duhovnik, držeč v roki sv. hostijo. Iz te so se vsipali zlati žarki, objemali angeljce in hitele dalje v vse kote temačne cerkve. Nebroj sveč na altarju se je s svojimi rdečimi plamenčki kar izgubljalo tem svetlobnem morju, ki je zadaj za altarjem prehajal v naravno svetlobo, ki je prihajala skozi barvana okna.

Ves zasnutek je bil nekaj skrivnostnega, ki z obema rokama krčevito tiplje po jasnem izrazu, a ga ne more otipati. Prava fotografija njegovega takratnega dušnega razpoloženja. Tudi njegova duša, ki je še pravočasno zapustila potapljaajočo se barko brezboštva, je komaj še kljubovala valovom, ki so jo utrujeno in izmučeno hoteli zagrniti. Zadnje moči je porabila, da doseže pristan, božjega miru, ki ji je motno svital iz daljine in vžigal pogum.

Še enkrat so ga zle sile hotele potegniti v globino, predno bi dosegel trdna tla. V svoji julijski žeji po miru je šel k budistom v šolo. Strastno je bral Budov evangelij o popolni sreči, ki obstoji v tem, da človek zamori v sebi sleherno željo po življenju. Njemu se je pa ravno takrat najbolj hotelo življenja. In zdaj naj še to edino željo in upanje, da se mu bo uresničila, pokoplje? Kar ga je še vezalo na življenje se je vprlo temu evangeliju smrti. Pustil je budizem, s studom se je obrnil od njega proč. A kam? Malone, da mu ni ušla zadnja bilka upanja izpod rok. Na vprašanje, če je v tem skrajno obupnem

položaju mislil na samomor, odgovarja, da tega ne more ne trditi, ne zanikati. Vsekako pravi, da si je želel skorajšnega konca življenske komedije. Prepričan je bil, da ta ne more biti več daleč, naj bo že tak ali tak. V neki pesmi iz tiste dobe se to njegovo prepričanje jasno kaže. "Mlad grem v smrt," poje "a ne tožim, da sem zastonj živel. Kajti nobena skrivnost ni več zame, da je življenje le gorje in bolest."

5. **Na cilju:** — Mrtva zimska narava je njegovo pobitost in obupnost še povečevala. Dobro, da se je zima nagibala h koncu. Njegovo srce je zopet zahrepenelo po gorski samoti in se malo umirilo. Češ spomladi pojdem zopet v gore, kolikor mogoče visoko. Če ne najdem miru, se bom vsaj gori na najbolj pozabljenem kmetškem pokopališču vlegel k večnemu počitku. Komaj je prva pomlad previdno stopala v deželo, je začel pospravljati svoje reči, kolikor jih ni razdal, da lepega dne zgine kakor kafra, ne da bi kedo vedel kam. To namero je pa pozneje spremenil. Kakor da bi bilo res zadnje slovo, se je hotel od vseh dragih posloviti. Zopet in zopet je strastno poljubil podobo svoje matere in jo namočil s solzami. S seboj je ni hotel vzeti, kar se mu je pozneje, ko je pisal te tužne spomine, nerazumljivo zdelo. Nato je šel še okrog sorodnikov, ki jih je njegov obisk po dolgem času seveda presenetil. Še v cerkev, kjer je prejel prvo sv. obhajilo in odkoder je prišel duhovnik njegovo umirajočo mater previdet, ga je z neodoljivo silo vleklo. Šel je, ne samo v cerkev, ampak tudi k župniku. Končno se je zglasil še pri svoji botri, kjer ga potem, ko je zašel na stran pota, ni bilo več

videti, zlasti zato ne, ker je bila ta botra znana kot zelo pobožna žena. Ni je našel doma. Proč grede je srečal njeno sestro. Ker je opazila, da je hotel vstopiti, ga je prijazno povabila, naj gre na-

zaj. In je šel. Na divanu sedečemu je pogrela vse spomine na njegovo mladost, na očeta, mater, prvo sv. obhajilo in kar je še vedela. Vedno bolj ga je pri teh spominih grabilo pri srcu. Dasi si

je na vso moč prizadeval potlačiti ginjenje in se pokazati moža, ga je vendar premagalo. Kakor otrok se je zjokal pred njo. Bil je rešen.

Na farmi pozimi.

H. B.

Pozimi smo farmarji bolj reveži. No pa kjer morejo v lepo in dobro zakurjenih hišah čakati pomladi, že še gre. Nam se pa bolj slabi časi obetajo. Hiteli smo in hiteli, pa nas je zima prehitela. Tako radi bi ji bili prav po ameriško uljudno dejali: Just a minute. Pa ona menda ve, koliko je ameriški "just a minute" vreden. Zato je kar odločno rekla: Pogledjte v pratiko, jaz se pratike držim in po njej imam pravico, saj sem tako dolgo čakala. In jezna se je zagrizla v naše kosti, da smo vstrepotali. Je pač res, da gosposka in zima ne prizanesete. Kar sprijazniti se bomo morali z njo. To ji pa naprej povemo, da se bo morala tudi spomladi pratike držati, sicer bomo ropotali.

Ko smo videli, da je ta starka prav tako neizprosna kakor smrt, s katero ste v prvem kolenu v sorodu, smo se hoteli na ta način zabarikadirati pred njo, da bi tudi notranjo izdelavo kompaniji izročili, ki bi bila v desetih dneh z delom končana, a se nam je zdel proračun za naše finance previsok. Nad tisoč dolarjev je zahtevala. Tako nam ne bo drugzega kazalo kakor ob edini peči, ki jo imamo iskati zavetišča pred strupeno mrzlimi objemi starke zime. Dobra je naša pečica, gorke srce ima za nas, kadar ji ga pošteno razgrejemo, vendar je njena ljubezen pač ameriška, ki se hitro ohladi. Ko bi bila starokrajaska družinska peč, na kateri oz. ob kateri nas je pol tucata

po dolgem našlo prostora in je bila do jutra gorka, bi imeli tudi pozimi prav idilično življenje. Tako bo pa pasje. Ko bi bil jaz kakšen Edison bi gotovo celo zimo samo to študiral, kako bi se dalo prehudo vročino poletnih pasjih dni za zimo spraviti. Škoda, da mi Bog ni dal tega talenta, ker sem prepričan, da če bi ga imel, bi kmalu lahko začel kaj lepšega graditi.

Da z menoj vred še Ave Maria ne zmrzne, jo bom z novim letom staremu uredniku čez dal, ki v lepo zakurjeni sobi sedi in ga prsti srbe, ne od ozebljine, ampak od drhtenja po pisanju. Ne kaže drugače. Poleti sem že hodil v Chicago, da sem posamezne številke kolikor toliko v red spravil, dasi je bilo že to nerodno in motilo redno izhajanje. Pozimi bi bilo še stokrat bolj nerodno in škodljivo za list. Kajti ljudje ravnopozimi najrajši bero in največ prebero. Jaz bi jim ne mogel po želji ustreči, novemu uredniku se je pa v teh štirih letih pero spočilo, duševne zakladnice napolnile.

Zabubil se tudi jaz ne bom, dasi bi se za nekaj najbolj mrzlih mesecev najrajši. En prevžitkarski kotic si bom pridržal in tuintam oglasil izza pečka, kako se imamo in kaj delamo. Kajti mirovali tudi pozimi ne bomo, če se bo količkaj dalo delati. Nabavili smo si enega malega "gašperčka," ki ga bomo sem in tja prenašali, kjer se bo delalo. Ma-

lo bo on pomagal, malo pa delo samo, da nam kri ne zamrzne. Kolikor se bo naredilo bo dobro.

Zdaj kuhinjo "fiksamo." V drvarnici ni več 'mogoče shajati, ker obstoja nevarnost, da zna lepega dne burja kuharja z lonci vred odnesti. To je še dobro, da na vseh straneh notri piha in ga tako drži v ravnotežju. Pred par dnevi nam je vse zamrznilo; voda mleko, kava. Če kedo revnatizem dobi, ga bomo pa za božjepotnega berača porabili. Za kuhinjo pride zimska kapela na vrsto, ki bo malo bolj prostorna, kakor je sedanja mala sobica. To bi radi že radi tega kmalu prosto imeli, ker vsak čas pričakujemo novega gospoda iz starega kraja. V novi kapeli bo tudi Marija Pomagaj dobila primernejši prostor, kakor ga more v dosedanji. Že se nam smehlja z altarčka in nas vnema za nadaljne žrtve.

Mej tem nam je došlo precej novih lepih darov. Rev. Miklavčič je zainteresiral razne firme s cerkvenimi predmeti za našo cerkvico. Nekaj smo že dobili, nekaj nam je še obljubljenega. Firma Daleiden iz Chicage nam je poslala šest altarnih svečnikov in dva sedmoročna za tabernakelj. Firma Benzinger je dala lep bel mašni plašč, importirano delo iz Francije. Firma Hansen je darovala lep altarni križ. Isto darilo smo prejeli od firme. Obljubljen nam je križev pot in nekaj kipov, deloma zastonj, deloma po nižani ceni, za kar tudi že ima-

mo dobrotnike. Neka neimenovana dobrotnica nam je poslala \$60.00 za večno luč. Mrs. Kobal iz Chicage je nakolektala \$50.00 za petročna lepa svečnika v Marijini kapeli. Mrs. Zore iz Olyphant, Pa. je te dni poslala lep kos blaga za cerkevno perilo. Otroci šole sv. Štefana v Chicagi so že prej veliko nakolektali za obhajilni kelih in zbrali za velum in kadilnico. Precej enih dolarjev imam pa še na strani, da bom kaj lepega kupil in dal za znamovati, čegav dar je. Na drugem mestu sem sprožil misel, da bi bilo najlepše, če bi oni zbrali za kip Male cvetke, bl. Terezije Jezusove, ki je ljubiteljica in ljubljenska otrok. Gotovo je že, da bo en altar njej posvečen, ker so mi sestre karmeličanke ne Selu iz hvaležnosti za nabrano podporo obljubile relikvijo te nove blažene in že pisale v Rim ponjo.

Več dobrotnikov se je spomnilo tudi samostančka samega, bodisi z obleko, kakor metodistka Mrs. McKeewer iz Joliet, bodisi z živili, kakor Mr. Pleško, Lemont, Ill., oba Mr. Pazdere iz Joliet, Ill.

—o—

Zadnje čase je imel urednik dve štirideseturni pobožnosti in si je za to priložnost izgovoril za trud posebno kolekto v prid kolegiju, ki sta jo oba gg. župnika, namreč Rev. Oman pri sv. Lovrencu v Clevelandu in Rev. Snój v New Yorku rada dovolila. Vspéh, tudi materialen, je bil jako zadovoljiv. Pri sv. Lovrencu je prišlo za kolegij \$264.50 pri sv. Cirilu in Metodu v New Yorku pa \$90.70. Naj navedemo obe kolekti posamič.

1. Kolekta pri sv. Lovrencu v Clevelandu, O. \$264.50.

DAROVALI SO:

- a. Po \$10.00: Društvo presv. Reš. Telesa: dva neimenovana zakonska, Mary Kužnik.
- b. \$5.00: Družina Železnikar (3536 E. 80th Str.)
- c. Po \$2.00: Jennie Škufca, druž. Mr. Dominik Perko, druž. Jerič, Mrs. M. Stekal, Mike Remich, Jerica Urbančič, Ana Zele, Florijan Cesar.
- d. \$3.00: Druž. Janežič.
- e. \$1.50: Mary Planinšek.
- f. Po \$1.00: Mrs. Louis Barle, Neimenovana, Frank Gliha, Martin Sirk, Joseph Lekan, Joseph Matišec, Martin Stojakovič, Frank Perko, Rose Krizman, Anton Strainer, Mary Erjavec, John Mozic, John Nose, Julia Stanis, Alojzija

Vidmar, Anton Gliha, Andro Slak, Helena Kravcar, Joseph Kenig, Alvina Verhunce, Ana Verhunce, Frances Kužnik, John Mauer, Jennie Miklavčič, John Lukač, Mary Ozimek, Frances Schuster, Mrs. Globokar, Mary Winter, Miss Frances Slak, J. Janchar, Josephine Gustinčič, D. Kastejlic, Frank Kožek, Antonija Zakrajšek, Mary Sinkovec, Dorothy Pucell, John Rugel, Jakob Rozman, Fr. Stopar, Mike Vrček, John Perko, Jerry Stroin, Mary Krulc, Jennie Lindič, Frances Mervar, Angela Gregorčič, Louis Perko.

- g. \$0.60: Mary Haffner.
- h. Po \$0.50: Ana Paulin, Ignac Okoren, Mary Traven, Mary Smrdel, Rose Novak, Frank Stautihar, Anton Šraj, Ignac Godec, Dominik Blatnik, Jernej Kržič, John Boker, Fanny Prhne, Katarina Tekavčič, Anton Škerl, Gabriel Rus, Jennie Smrdel, Katarina Colnar, Veronika Jernejčič, Mary Krall, Joseph Krall, Joseph Bradač, Kat. Adamec, Helen Huth, John Zupancič, Joseph Cesek Sr., Theresa Simončič, Joseph Hochevar, Kristina Sraj, Ana Stimec.
- h. \$0.36: Anton Hrovat.
- i. Po \$0.25: Nik. Derov, Peter Tomšič, Joseph Fakolt, Frances Kravcer?, Katarina Lepesčak, Mary Papež, Julia Papež, Joseph Papež, Mary Derov, Frances Sever, Joseph Skerl, Mary Ajdišek, Louis Hočevnar, Miss Jennie Barle, John Kenik, Anton Kuhelj.

Glede par imen sem bil v dvomu. Naj dotični oprostite, če ni prav. Ena kovertica je bila brez naslova in brez napovedbe vsote, samo: Missionary money.

2. Kolekta pri sv. Cirilu in Metodu (slovenskem) v New Yorku, N. Y. \$90.70.

Darovali so:

- a. \$10.00: Ivanka Ulčar.
- b. Po \$5.00: Mary Jazbec, Vincenc Ovca.
- c. \$3.00: Fanny Kršmanec.
- b. \$2.30: Alojzija Rožič.
- e. Po \$2.00: Uršula Crnkovič, Joseph Pavlin, Mary Gostič, Mary Tomec, Mary Hribar.
- f. Po \$1.00: Mary Verderber, Jerica Peterka, Lucija Judež, Anton Princ, Miko Andričič, Mary Pavlič, Alojzij Rupnik, Mary Kočar, Fanny Kalan, Helen Wieder wohl, Gertrud Jelenc, Antonija Glatz, Apolonija Balantič, Tony Musič, Angela Pavlič, Joseph Dolar, Rose Gorska. — Ostali niso navedli ne imen ne vsote.

3. Kolekta Mr. Jakob Zabukovec, Peoria, Ill. \$26.00.

Nismo vedeli, da je tudi v Peoriji kaj naših rojakov, ki bi se zanimali za kolegij. Kolekta Mr. Zabukovca kaže, da smo se motili. In prav je da smo se motili. Naj bi se na ta način le še večkrat. Mr. Zabukovcu pa hvala za trud in vspeh.

Nabral je:

- a. Po \$10.00: Mary Zabukovec, Jakob Zabukovec.
- b. Po \$0.50: Math Kas'rc, John Mramor, Ana Terlep, Joe Kocjan, John Push, Mrs. Seiler, F. Wohlgemuth, Albert

Ksycki, Ana Mavrin. Mrs. Maras.

b. Po \$0.25: Helen Cesnik, T. McGowan, Mrs. Schneblin, Frances Mühich.

3. Kolekta neznane kolektorice ali kolektorja Albany, N. Y. \$22.25.

Prosimo dotično oz. dotičnega, naj nam javi svoje ime, ker je kot tak postal oz. postala član (ca) apostolata in mu (ji) pristoja diploma.

Darovali so sledeči:

- a. \$2.00: Gertrud Muske.
- b. Po \$1.50: John Neivoda, Mary Neivoda, Andro Peternell.
- c. Po \$1.00: Mike Ebnet, Rev. Anselm Ortman, O. S. B., Geo. Schaefer, Leopold Gozer, Karl Ott, Peter Kraker, Barbara Grorch, Frank Hoffmann, P. W. Gilk, Math. Perne, Joe Lehner.
- d. Po \$0.50: Henry Silber, Mary Silber, Reinhard Leiht, Anton Z. . .
- e. Po \$0.25: Joseph Gasper, Mrs. P. Pogachnik, Martin Desh.

4. Kolekta Miss Mary Anžiček, Kansas City, Kansas. \$11.80.

To je učenka V. razreda tamkajšne slovenske šole. Pravi, da obžaluje, da ni mogla več nabrati, ker zidajo novo lepo cerkev. Gotovo, domača cerkev je prva. Ko bi od tam nobenega centa ne dobili, bi ne mogli zameriti. Če je kljub temu toliko brala, da je postala članica Apostolata, je znamenje, da se povsod in v vseh razmerah, še kaj dobi, treba samo z ljubeznijo in navdušenjem za stvar poprijeti. Otroci, vzemite si Mary Anžiček za zgled in pogumno na delo, pa vam bo uspelo kakor je njej. Vi morate zbrati vsaj za kip Male cvetke, bl. Terezije, ki je ljubljenska otrok. Zdaj je že gotovo, da homo njej na čast postavili en altar. Naše slovenske sestre karmeličanke na Selu pri Ljubljani, za katere smo zbirali milodare, so nam iz hvaležnosti obljubile svete ostanke ali relikvije te nove blažene in že pisale v Rim ponje.

Miss Anžiček so darovali:

- a. \$2.00: Rev. John Perše.
- b. Po \$1.00: Mary Višček, Pavlina Truden, Ignac Smagelan, Mary Derčar.
- d. Po \$0.50: John Palcher, Ter. Derčar, Lee Anžiček, John Anžiček, Katarina Majerle, Mary Majerle, Jr., Joe Dragosh.
- e. Po \$0.25: Frank Anžiček, Uršula Kragel, Frances Jarc, Joseph Rus, N. Gustin, Anton Orel, Ana Bukovic, K. Martinčič.
- f. Pod \$0.25: Mary Majerle, Agnes Konažič.

5. Kolekta Irma M. Omejc, Valley, Wash. \$1.60.

Po prispevkih soditi je tudi to otroška kolekta. Če si otrok pritrga pri kenediju kak cent in ga da v dobre namene, je menda pri Bogu en dolar vreden. Zato priobčujemo tudi to kolekto posamič. Darovali so ji:

- a. 50c.: Mrs. A. Justin, b. 35c. Mr. Jakob Torker, 30c. Mrs. Jak Swan, 20c. V. Omejc, 10c. Marv Omejc, John Torker, 5c. Irma Omejc.

Od raznih strani smo prejeli:

- 1. \$100.00 neka neimenovana dobrotnica, ki se nas je že prej spomnila z lepimi darovi.

2. \$60.00 neka druga neimenovana za večno luč. Tudi ta je že jako vneto kolektala za kolegij in veliko nabrala.

3. \$25.00 Mr. Mike Smole, Bradley, Ill.

4. \$30.00 Mr. Math Stefančič, Bradley, Ill.

To sta dva moža poštenjaka imenovane naselbine, s katerima vsako leto preživimo par prijetnih večerov skupaj, ko pridemo za praznike tja. Tako podomače se malokje imamo kakor v gostoljubni Smoletovi hiši, kjer se ob takih prilikah zbere cela naselbina. Naj jo Bog versko vedno tako trdno ohrani!

5. \$30.00 neki neimenovani, ki mu je Marija Pomagaj odprla roko. Za enim naših patrov je sedel v vlaku, ki je opravljal svoje duhovske molitve. V brevirju je videl podobico Marije Pomagaj in po njej spoznal, da je Slovenec. Pa mu je stisnil imenovano vsoto. Naj ga Marija spremlja in varuje, koder bo hodil po Ameriki.

6. \$25.00 Društvo Kraljica Majnika, K. S. K. J. iz Sheboygan, Wis.

7. \$25.00 Društvo Sv. Cirila in Metoda, KSKJ. iz Sheboygan, Wis.

Teh \$50.00 smo prejeli od III. podpredsednice glavnega odbora KSKJ. Mrs. Mary Prislund od istotam, za trud na tamkajšnjem lepo vspelem katoliškem shodu. No naš trud ni bil velik, vsaj ne takega povračila vreden. Če mi da vsaka naselbina toliko za kolegij, sem pripravljen v vseh slovenskih naselbinah govoriti. Pač pa je bil trud imenovanih dveh društev za prireditev katoliškega shoda v Sheboyganu vreden priznanja. Brez njiju bi ne bil tako lepo izpadel kakor je. Pri društvu sv. Cirila in Metoda moram debelo podčrtati, da je to prvo Jednotno moško društvo, ki se je spomnilo narodnega kolegija. Vivant sequentes!

8. \$20.00 Anton Fister, Crested, Butte, Colo.

9. Po \$10.00: Mrs. M. Matzele, Oakland, Calif., Mrs. Frances Starman, Alix, Ariz. za Raj. moža Matevža Starman, Helena Marn, Ely, Minn. za raj. stariše Franc in Mary Russ, Frank Suhadolnik, Cleveland, O. poslal za raj. Mary Hutar,

Marco Bluth, Joliet, Ill. poslal za Mrs. Ano Bahor, John Herania, Wuegan, Ill.

10. \$6.00 Andro Tomazič, Chicago, Ill.

11. Po \$5.00 Frank Ulčar, Gilbert, Minn. (ostalo že prej); Neimenovana za cerkev v Lemontu, Ana Clemenc, Minneapolis, Minn., Mrs. Mohar, Chicago, Ill.

12. \$4.00 Mary Luzar, Indianapolis, Ind. (ostalo že).

13. \$3.40 Mary Srebenc, Virginia, Minn.

14. Po \$1.00: Mary Bulich, Corning, O. Helena Zunter, Milwaukee, Wis., Katarina Sterk, Gilbert, Minn., Barbara Težak, Joliet, Ill., (pos. Mr. Bluth), John Pelhan, Strabane, Pa., Neimenovan od istotam.

15. Po \$0.50 Jakob Markun, Gilbert, Minn. (poslal J. Ulčar), Ana Lumbert, Farrell, Pa. Anton Lapp, Gilbert, Minn. (poslal Mr. Ulčar), Mary Malley, Chewelah, Wash. (posl. Marg. Swan), Frank Horwath Chicago, Ill.

R A Z N O .

Denarni pregled Častne straže.

Označeno v aprilovi številki leta 1923.	\$86.50
Dohodki v letu 1923.	5.00
Skupaj	\$91.50

Izdatki:

Cerkvi v Leadville, Colo ..	\$28.11
Cerkvi v Kansas City, Kan	10.00
Skupaj	\$38.11
Ostalo v blagajni koncemu leta 1923.	\$53.39

Letos so darovali:

Mrs. in Miss Amalia Uršič, Miss Dorothy Uršič in Mrs. Angela Šetina iz Jolietu po en dolar.	
Ostane v blagajni koncemu leta 1924.	\$57.39

Zahvale in priporočila v molitev.

V Anderson, Ind. je umrla v lepih letih Mrs. Uršula Pintar. Bila je dolgoletna naročnica naših listov. Doma je bila v Dobrepoljah na Dolenjskem, podomače Pajkova. Ta zapuščena enega 16-letnega sina, ki obiskuje Holy Cross Seminary v Indiani, ter eno sestro Rose Tersar. Priporočamo jo našim bravcem v molitev. Lahka ji bodi tuja zemlja!

Na Marijino priprošnjo se mi je zdravje zboljšalo. Res, kar zdravniki ne premorejo, premore Marija. Da bi zdravje ostalo stanovitno pošiljam za eno sv. mašo na čast presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter v čast sv. Antonu.

Mary Schober.

Milwaukee, Wis.

Zahvaljujem se Mariji, Pomočnici za večkrat uslišano prošnjo in prilagam za Ave Maria \$1.00.

Neimenovana.

V zahvalo Mariji za uslišano prošnjo darujem za list Ave Maria \$2.00.

John in Mary Čizman.

Da bi me Marija uslišala za kar jo prosim, pošiljam za njen list \$2.00.

Ivana Gradišar.

Leadville, Colo.

Prisrčno se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu, materinskemu Srcu Marijinemu in sv. Alojziju za ljubo zdravje.

Mary Jazbec, New York, N. Y.

Od gospoda župnika v Osilnici, Rev. Jakob Omahna, smo prejeli daljšo zahvalo na njegove ameriške farane, ki so se radodarno odzvali njegovi prošnji za nabavo novih zvonov. Mi takih zahval splošno ne moremo objavljati zlasti dolgih ne. Preveč bi bilo take snovi, ki nam le stroške povzročajo. Zato naj tem potom izrazimo zahvalo imenovanega gospoda osilniškim rojakom, da bodo ve-

deli, da so darovi prišli v prave roke in bili s hvaležnim srcem sprejeti.

DAROVI ZA LIST A. M.

Po \$5.00:

Karolina Modic, Cleveland, O.; Alouis Rojšek, Nashwauk, Minn.; Andrew Kavčič, Trail B. C. Canada.

Po \$2.00:

Mrs. Mary Marinič, Forest City, Pa.; Neimenovana, Chicago, Ill.; Mrs. Bogolin, Chicago, Ill.; Jacob Laušin, San Francisco, Calif.; John Gradišar, Leadville, Colo. John in Marija Čizman, Joliet, Ill.; Johan Peterka, Forest City, Pa.; Mrs. Mesek, Cleveland, O.; Neimenovana, Port Washington, Wis.

Po \$1.00:

A. Crnkovič, New York, N. Y.; Mary Gostič, New York, N. Y.; Neimenovana, Ridgewood, L. I. N. Y.; J. Burgstaler, Sartell, Minn.; M. Swan, Valley, Wash.; A. Gershman, Forest City, Pa. M. S., Cleveland, O.; Jakob Resnik, Cleveland, O.; Neimenovana, Forest City, Pa. Rozi Zdešar, Euclid, O.; Frances Oražem, Cleveland, O.; Neimenovana, Pittsburgh, Pa.; Neimenovana, Cleveland, O.; A. Debevc, Milwaukee, Wis.

Po 75c.

Mary Madic, Ottawa, Ill.

Po 50c.

Jacob Drašler, Moon Run, Pa.; M. Novak, Wisconsin; Mary Jazbec, New York, N. Y.; Mrs. A. Thomas, Calumet, Mich.; Mrs. Plemel, Grattan, Minn.; M. S., Chicago, Ill.

Vi ne morete biti zdravi

brez notranjega reda in čistosti.

Triner's Bitter Wine

vam očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljšje zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh
drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

**ANTON GORNIK
SLOVENSKI MESAR**

Rojakom v Tower in Soudan, Minn., pri
poročam svoje mesnico. Najboljše
blago. Nizke cene.

Tower,

Minnesota

PRISTOPAJTE

— k —
NAJSTAREJŠI. NAJVEČJI IN NAJBOGATEJŠI
slovenski katoliški podporni organizaciji:

Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti

ki posluje že 30 let, (od 2. aprila 1894.)

Glavni urad

v lastnem domu na 1004 North Chicago Street, Joliet, Ill.

Njeno skupno premoženje znaša

\$1,200,000.00.

SOLVENTNOST 100.36%

K. S. K. Jednota ima v 20 raznih državah 140 krajevnih društev z 21,300 člani obeh oddelkov.

Od svojega obstanka do 1. febr. t. l. je K. S. K. J. izplačala že \$2,298,835.00 skupne podpore.

Pri K. S. K. J. se lahko zavarujete za posmrtnino v znesku \$250, \$500.00, \$1,000.00, \$1,500.00 in \$2,000.00. Dalje se lahko zavarujete za razne poškodbe, operacije, onemoglost, in bolniško podporo; pri slednji za \$1.00 ali \$2.00 dnevne podpore in za dolgotrajno bolezen. Dalje ima K. S. K. J. tudi 20 letni zavarovalni oddelek in zavarovanje do 70 leta.

Sprejema se člane od 1 — 55 leta.

Rojaki(inje) so uljudno prošeni, da naj dobri katol. stvari na ljubo ustanovljajo nova krajevna društva naše Jednote. Za nova društva zadostuje 8 članov(ic). Geslo K. S. K. Jednote je: "VSE ZA VERO, DOM IN NAROD!!!"

Glede vstanovitve novih društev in glede drugih pojasnil se obrnite pismenim potom na glavnega tajnika:

Josip Zalar, 1004 North Chicago Street, Joliet, Illinois.

Slovenska dekleta---pozor!

Če katera misli na samostan, ima sicer veliko izbiri. Nebroj raznih ženskih redovnih kongregacij imamo tu, ki se vse požrtvovavno trudijo z nami za razširjanje kraljestva božjega po naši prostrani državi. A slovensko deklet najbolj spada v našo edino slovensko žensko kongregacijo na amerixkih tleh—k **Šolskim sestram sv. Frančiška**. Slovenci še za te šole, ki jih imamo, nimamo zadosti svojih narodnih sester. Zakaž ne? Ker se tudi tu kaže naš narodni greh-needinost in cepljenje naših moči. Ko bi mi zbrali vse Slovenske, ki jih imamo po raznih redovnih kongregacijah, v eno samo, domačo, bi nobena naša šola ne bila v zadregi za svoje rodne učiteljice. Seveda tega ne moremo in ne smemo, če bi tudi one hotele. Tiste, ki so drugje, bodo tudi ostale, kjer so. Bolje je tako. Toda zanaprej naj bi se slovenska dekleta, ki mislijo na samostan zavedala, da so s svojim najvišjim krščanskim idealizmom dolžna v prvi vrsti svoj narod in njegove mladino dvigati k vzorom. Tudi tu, da, v prvi vrsti tu, velja: Svoji k svojim! Svoji za svoje! Dekleta, ki Vas Bog kliče v samostanske celice, ne pozabite tega in izvajajte primerne posledice. Vaše najbolj naravno mesto je pri naših **Šolskih sestrah**. Tu boste doma, sestre po duhu in narodni krvi mej seboj. Ne bojte se, da bi vam kako starokrajsko "ruto" dale. Predno tedaj storite odločilni korak, se obrnite na:

9542 EXCHANGE,

Sisters of St. Francis,

SO. CHICAGO, ILL.

Božično darilo Svojcem v staro domovino

Slovenci, kadar pošiljate denar v stari kraj, se z zaupanjem obrnite na nas. Denar poslan skozi našo banko bo dostavljen na dom Vaših sorodnikov v starem kraju, kar najhitreje mogoče. Denar pošiljamo po najnižjem dnevnem kurzu.

Kadar imate kak posel z banko, kakor pri:

Vlaganju denarja,

Kupovanju prvih hipotek,

Potovanju v staro domovino,

Kupovanju državnih, občinskih, mestnih in obrtnih bondov,

Dviganju posojil za nakup domov in zavarovanja istih i. t. d.,

Zapuščinskih poslih, nasledstvu, kakor tudi pri vseh ostalih bančnih poslih, se z zaupanjem obračajte na nas. Pošteni, zanesljivi in postrežljivi uradniki Vam bodo najboljše postregli.

Kaspar American State Bank

1900 BLUE ISLAND AVENUE,

CHICAGO, ILLINOIS.

Imovina	\$20,000,000	Glavnica in prebitok	\$2,000,000
---------	--------------	----------------------	-------------

VARNA BANKA ZA VLAGANJE VAŠEGA DENARJA.

Koledarja Ave Maria za leto 1925 - ni več!!

Tega si pa nismo mislili, da bo v tem kratkem času popolnoma pošel, ker kaj takega se nam dozdej še ni primerilo. Ostajal nam zadnja leta ni. Vedeli smo, da nam tudi letos ne bo. Da bo pa en mesec pred božičem vsa zaloga prazna, to je presegalo vse naše upanje. Prepričani smo in ponosni obenem, da smo v tem oziru dosegli rekord nad vsemi slovenskimi koledarji v Ameriki. Kakor nam je žal, da obilnim naročilom ne moremo več ustreči, smo vendar veseli da je tako. Da pa je tako, ne gre samo hvala nam, ki smo ga izdali, ampak pred vsem izvrstno poslujočemu upravništvu in z navdušenjem delujočim zastopnikom in zastopnicam. Upravništvo je prej predno je izšel, vse potrebno pripravilo, da je bil v najkrajšem času na vse zastopnike razposlan. Ti ga pa niso potisnili v kak kot, ampak takoj šli z njim okrog, dokler ga mnogim ni zmanjkalo, da so morali pisati po novo pošiljatev. Posebna zahvala pa gre onim zastopnikom in zastopnicam, ki so vse delo storili brezplačno, žrtvovali vse za čast božjo in dobre namene. To je pravi duh krščanske požrtvovalnosti in Bog naj jim bo plačnik! On ne bo pozabil stopinje, katere ste storili zanj! Vsa čast jim! Da bi se vsi tako zavedali pomena dobrega tiska za katoliško stvar, bi naše časopisje imelo bolj zlate čase. To nam daje pogum za nadaljne še vstrajnejše delo.

Prisrčno hvala vsem, ki ste nam pripomogli do tega rekorda!

UREDNIŠTVO.